

Chương 3

Phiên mở máy vi tính và chờ đợi. Từ lúc nào những ngón tay của Phiên đã hờ hững trên bàn phím. Màn hình dần hiện ra với cảnh biển quen thuộc, Phiên nhấp chuột vào biểu tượng connect ở góc trái màn hình. Tiếng rìn rít phát ra từ fax modem kéo dài vài giây và tắt. Phiên bước vào thế giới ảo. Trang web cũ lại hiện ra và đập vào mắt Phiên là nick của người ấy. Người ấy cũng đang có mặt lúc này.

- Có khi nào người ấy chờ mình không ? Phiên tự hỏi

Phiên lắc đầu xua đi ý nghĩ vừa rồi :

- Không đâu, người ấy giận mình rồi, sáng nay mình đã im lặng không trả lời khi người ấy nhắn tin

Ừ thì im lặng, cái thói quen này đã ăn sâu vào Phiên từ khá lâu nay, nó xuất hiện khi Phiên không biết nói gì, không suy nghĩ được gì và nó chính là một trong những hàng rào vô hình Phiên lập nên. Nó bảo vệ Phiên, ngăn chặn sự yếu đuối của Phiên, là một phương cách hoãn binh của lý trí trong Phiên khi sự yếu đuối của trái tim cuốn Phiên đi xa theo nó. Phiên rời bỏ trang web đó và dạo bước những trang khác. Mình làm gì bây giờ, nghe nhạc, đọc báo, xem tin tức hay kiếm một ai đó tán gẫu... Phiên cảm thấy mọi thứ cứ tẻ nhạt. Phiên thoát khỏi mạng rồi mở một trang nhật ký trên máy. Ô cửa chìa khóa hiện lên, Phiên nhập password vào và trang nhật ký được mở ra :

Ngày....tháng...năm....

Mình bệnh rồi, một căn bệnh ngớ ngẩn đến nực cười. Cảm nắng ư ? Vì..quên mang nón sao ? Tại sao nhỉ ? Chưa bao giờ mình bắt cần như hôm nay..vậy thì vì điều gì vậy ?

Mệt mỏi quá..sao ngày hôm nay dài đến thế nhỉ..mình cứ ngỡ như mỗi giây là một thế kỷ hay có ai đó đang níu kéo thời gian chăng ?

Hôm nay, mình cứ như một con ngó, một đũa điên cứ thần thờ, thờ thần..trời ạ, mình đang bệnh cơ mà ko lẽ mình con mắc thêm một chứng bệnh khủng nữa sao ?

Có ai đó đã đánh cắp hoàng hôn của mình thì phải, mình chẳng thấy hoàng hôn đâu cả, đợi hoài, mình cứ ngồi chờ mà sao bầu trời vẫn cứ u ám nhạt nhẽo làm sao...hay là hoàng hôn cũng bị bệnh như mình....

Phiên chợt dừng lại, đọc và bắt giác Phiên bật cười vì những gì mình viết trong nhật ký, những câu chữ cứ rời rạc cùng những câu hỏi không trả lời.

- Có trời mới hiểu được những gì mình viết.

Phiên đóng nhật ký và bước ra ngoài ban công. Ai đã đem sữa đổ lên cả khoảng trời khiến nó cứ trắng bệch làm sao, nhìn kỹ Phiên bỗng thấy đâu đó có vài vệt tím mờ giăng ngang.

- Chiều tím ư...hay quá ! _Phiên reo lên

Chốc sau, bầu trời hòa vào một màu tím buồn, màu tím của sự nhớ nhung, đợi chờ và thẳm lặng. Phiên chìm vào không gian thẳm lặng đó, mắt nhắm lại, Phiên nghe trong gió có một điệu ru buồn êm êm vang vào hai tai, nghe đâu đó một tiếng chim chiều gọi bạn héo hắt, nghe thoảng hương hoa Quỳnh nhà ai đó hắt lại..cảm giác nhẹ nhàng cứ lan tỏa trong Phiên... không biết bao lâu nhưng khi Phiên mở mắt, bầu trời lại khoác lên chiếc áo đen nhưng với những ánh sao lung linh tô điểm như những kim tuyến óng ánh.

- Vậy là tối rồi.

Phiên chép miệng và đi vào phòng. Cái màn hình máy vi tính đang ở trạng thái nghỉ screen saver. Phiên ngồi vào ghế, dự định trong đầu Phiên là tắt máy nhưng không hiểu sao Phiên lại nhấp chuột vào nối mạng. Phiên muốn mình nhắn tin cho người ấy dù người ấy có hay không còn trên net nữa, Phiên cũng nhắn. Khung cửa sổ nhắn tin lại hiện ra, Phiên ngần ngừ, viết gì bây giờ hay lại cứ im lặng rồi không hiểu sao có một định lực vô hình nào kéo bàn tay Phiên chuyển động, từng chữ từng chữ lại hiện ra :

Biệt ly

Khóc mà chi

Vì một điều gì ?

Ngoài những ai bi

Một ngày, người sẽ bước đi

Sao tim còn lý ?

Ôm nặng một khối

.....tình si.....

Vì đâu...mưa rơi đọng mi mắt...

.....ướt mi.....

Vì đâu...thương nhớ một người

.....nghĩ suy.....

.....giá như ta.....

.....đùng núu kéo.....

Sẽ không là.....

Vĩnh viễn.....

Biệt ly.